

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Vladimíra Fučíka a soudců JUDr. Pavla Vlacha a JUDr. Elišky Mrázkové v právní věci

žalobce: **Společenství vlastníků Nad Kotlářkou pro domy č. xxx** IČO: 26467810, se
sídlem Zengrova 1913/15, Praha 6
zastoupený JUDr. Ladislavem Vostárkem, advokátem
se sídlem Mickiewiczova 242, Praha 6

proti
žalované: **J. H.**, narozená dne xxx
bytem xxx
zastoupená JUDr. Evou Nekolnou, advokátkou
se sídlem K Horkám 415/16, Praha 10

o zaplacení částky 215 522 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 20. 5. 2019, č. j. 13 C 130/2017-312,

takto:

- I.** Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku o věci samé **mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 207 647 Kč s úroky z prodlení ve výši 8,05% ročně z částek 94 341 Kč od 15. 8. 2014 do zaplacení, 32 729 Kč od 22. 9. 2015 do zaplacení, 38 604 Kč od 2. 11. 2016 do zaplacení, 19 432 Kč od 5. 7. 2017 do zaplacení, 30 416 Kč od 1. 12. 2018 do 30. 4. 2019 a 22 541 Kč od 1. 5. 2019 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní

moci rozsudku, a jinak se v tomto výroku **potvrzuje**, a ve výroku III. se **zrušuje** a věc se **vrací** v tomto rozsahu soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 97 573 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám zástupce žalobce.

III. Stát nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu o zaplacení částky 215 522 Kč s příslušenstvím (výrok I), uložil žalobci zaplatit České republice na účet Obvodního soudu pro Prahu 6 náhradu nákladů, které platil stát, „a to odměnu ustanoveného zástupce, jejíž výše je stanovena samostatným usnesením“ (výrok II), a rozhodl, že „náhrada nákladů řízení, které platil stát, a to odměna ustanovené právní zástupkyně žalované, JUDr. Evy Nekolné, se určuje částkou ve výši 15 900 Kč“ (výrok III).
2. Soud prvního stupně tak rozhodl o žalobě podané žalobcem u soudu dne 1. 9. 2014 a poté se souhlasem soudu opakovaně rozšířené, kterou se žalobce domáhal na žalované výsledně zaplacení částky 215 522 Kč s příslušenstvím s tím, že jde o dlužné příspěvky na správu domu a pozemku a dlužná plnění za úhrady spojená s užíváním bytu (po vyúčtování za tímto účelem předepsaných záloh), jež byla žalovaná, která je jako vlastníka bytové jednotky č. xxx v domě č. p. xxx členkou žalobce, povinna zaplatit žalobci jako právnické osobě podle zákona č. 72/1994 Sb., o vlastnictví bytů, za období od září roku 2011 do května roku 2018. Žalovaná však své povinnosti člena společenství neplní, za uvedené období neuhradila podle žalobce vůbec nic.
3. Soud prvního stupně vyšel po provedeném dokazování z následujících skutkových zjištění. Žalobce je právnickou osobou podle zákona č. 72/1994 Sb., o vlastnictví bytů, vykonávající činnosti související se správou domu č. p. xxx na adrese Praha 6 - Dejvice, Zengrova 1913/15. Vznikl dne 1. 7. 2000, do rejstříku společenství vlastníků jednotek byl zapsán dne 25. 8. 2001. Žalovaná je vlastníkem jednotky č. xxx, vymezené podle zákona o vlastnictví bytů v budově č. p. xxx v katastrálním území Dejvice a zapsané na LV č. xxx.
4. Z žalobcových stanov soud prvního stupně zjistil následující. Předmětem žalobcovy činnosti je správa domu a další činnosti. Správou domu se rozumí mj. zajišťování provozu domu a pozemku, údržby a opravy společných částí domů; při plnění úkolů podle zákona o vlastnictví bytů a stanov zajišťuje společenství mj. vybírání předem určených finančních prostředků od členů společenství na náklady spojené se správou domu a pozemku („příspěvek“), popř. dalších příspěvků na činnosti uvedené v čl. IV, dále společenství zajišťuje buď přímo, nebo na základě smluv uzavřených s dodavatelem plnění spojená s užíváním jednotek a společných částí domu („služby“ a „zálohy na služby“), přičemž v rámci této činnosti zajišťuje zejména vybírání úhrad za služby zajišťované společenstvím a způsob rozúčtování cen služeb na jednotlivé členy společenství, není-li rozúčtování cen služeb stanoveno zvláštním právním předpisem nebo rozhodnutím cenového orgánu a vyúčtování přijatých záloh na jednotlivé členy společenství. Člen společenství je povinen hradit stanovené příspěvky a zálohy na služby stejně jako nedoplatky vyplývající z vyúčtování. Nejvyšším orgánem společenství je shromáždění, do jehož výlučné působnosti náleží mj. rozhodování o výši příspěvků a záloh na služby, pokud není rozhodování v této věci usnesením shromáždění svěřeno výboru nebo pověřenému vlastníkovi. Příspěvky, zálohy na služby a popř. i další platby podle zvláštních právních předpisů platí členové společenství v částkách a v termínech stanovených k tomu příslušným orgánem společenství na účet společenství, nerozhodne-li shromáždění o placení na účet správce. Vyúčtování záloh na

služby provádí výbor jedenkrát za zúčtovací období, kterým je kalendářní rok, nejpozději do čtyř kalendářních měsíců po jeho skončení, v souladu se stanoveným způsobem rozúčtování; nedoplatek nebo přeplatek vyplývající z vyúčtování je splatný nejpozději do 6 měsíců po uplynutí zúčtovacího období. Zprávu o použití a stavu příspěvků předkládá výbor ke schválení shromáždění spolu se zprávou o hospodaření společenství a s návrhem na schválení účetní závěrky, nevyčerpaný zůstatek těchto finančních prostředků se převádí do následujícího roku.

5. Ze zápisů z členských schůzí (shromáždění) žalobce ze dne 20. 4. 2011, 25. 4. 2012, 29. 5. 2013, 24. 4. 2014, 22. 4. 2015, 27. 4. 2016 a 20. 4. 2017 soud prvního stupně zjistil tolik, že se jich žalovaná neúčastnila, že přítomní byli vždy seznámeni s výsledkem hospodaření a vyúčtováním záloh za předchozí rok, jakož i s předpisy záloh na daný rok (včetně jejich případného zvýšení), což vždy bez připomínek odsouhlasili, a dále že případně i schvalovali účetní závěrku.
6. Dále soud prvního stupně zjistil, že žalovaná byla žalobcem dopisem ze dne 4. 8. 2014 vyzvána k úhradě dlužných příspěvků a záloh za období od 1. 9. 2011 do 31. 7. 2014 v celkové výši 94 341 Kč. Dopisem ze dne 4. 8. 2015 byla žalovaná vyzvána k úhradě dlužné částky za období od 1. 8. 2014 do 31. 7. 2015. Dopisem ze dne 17. 10. 2016 byla žalovaná vyzvána k úhradě dlužné částky v celkové výši 38 604 Kč za období od 1. 8. 2015 do 30. 9. 2016. Dopisem ze dne 15. 6. 2017 bylo žalované oznámeno, že vyúčtování záloh na služby a správu za rok 2016 obsahuje chybné údaje z roku 2015, z toho důvodu bylo vyúčtování opraveno, nicméně nedoplatek zůstává ve stejné výši. Dopisem ze dne 23. 6. 2017 byla žalovaná vyzvána k úhradě dlužné částky za období od 1. 10. 2016 do 31. 5. 2017 v celkové výši 19 432 Kč; spolu s výzvou byl žalované zaslán předpis měsíčních záloh na služby a správu pro období od 1. 5. 2016 do 30. 4. 2017 a předpis záloh na služby a správu na rok 2017 a 2018.
7. Konečně z jednotlivých vyúčtování soud prvního stupně zjistil, pokud jde o žalovanou, následující. Z vyúčtování za rok 2011 plyne nedoplatek ve výši 30 723 Kč, platby v jednotlivých měsících měly činit v měsících leden a únor 2 334 Kč, v měsících březen až květen 2 491 Kč, v měsících červen až říjen 2 673 Kč a v měsících listopad a prosinec 2 906 Kč. Z vyúčtování za rok 2012 plyne nedoplatek ve výši 33 221 Kč, předpis jednotlivých plateb v jednotlivých měsících činil 2 906 Kč. Z vyúčtování za rok 2013 plyne nedoplatek ve výši 32 972,82 Kč, platba v jednotlivých měsících byla předepsána ve výši 2 906 Kč. Z vyúčtování za rok 2014 plyne nedoplatek ve výši 32 288 Kč, měsíční předpis plateb činil 2 512 Kč. Z vyúčtování za rok 2015 plyne nedoplatek ve výši 31 943 Kč, rozpisem plateb pro tento rok pak soud prvního stupně zjistil, že výše příspěvku činila 971 Kč měsíčně a výše zálohy na služby od ledna do dubna 1 541 Kč měsíčně a od května do konce t. r. 1 688 Kč měsíčně. Z vyúčtování za rok 2016 plyne nedoplatek ve výši 30 330 Kč, měsíční předpis plateb činil pro tento rok od ledna do dubna 1 688 Kč a od května do prosince 1 837 Kč. Předpisem záloh na služby a správu pro roky 2017 a 2018 soud prvního stupně zjistil, že výše měsíční zálohy činila 1 575 Kč a příspěvku 973 Kč, celkem 2 548 Kč měsíčně.
8. Soud prvního stupně naopak nechal za prokázané, že by byla žalovaná, shromáždění se standardně neúčastnivší, seznámena s tam vlastníkům prezentovanými rozpisy, a tedy výší plateb, které by měla na příspěvku a zálohách žalobci platit.
9. Uvedená skutková zjištění soud prvního stupně s poukazem na ustanovení § 1180 odst. 1 a § 1189 odst. 1 o. z. právně posoudil tak, že žalobě nelze vyhovět již z toho důvodu, že z žalobcem předložených zápisů ze shromáždění, jemuž přísluší určení výše příspěvku a zálohy, neplyne, v jaké výši byly tyto částky určeny, když v žádném ze zápisů není uvedena jakákoliv konkrétní částka, kterou by měli vlastníci jednotek platit. V zápisech ze dne 20. 4. 2011, 22. 4. 2015, 27. 4. 2016 a 20. 4. 2017 je sice uvedeno, že byl schválen rozpis předpisů na další období, přičemž pro

období let 2014, 2015, 1. 5. 2016 – 30. 4. 2017, 2017 a 2018 byly tyto rozpisy žalobcem i předloženy; ve všech případech se však jedná o „nikterak neoznačené, nedatované, neorazítkované a nepodepsané“ listiny, z nichž proto podle soudu nelze vzít ničeho za prokázané, tím spíše „natolik významnou skutečnost, že se jedná právě o rozpisy schválené na příslušných shromážděních vlastníků“. Na shromážděních konaných ve dnech 25. 4. 2012, 29. 5. 2013 a 24. 4. 2014 není o tom, že by byla výše měsíčních plateb pro další období projednávána, natož odsouhlasena a tedy schválena, uvedeno vůbec ničeho; jak však vyplývá z předložených vyúčtování pro roky 2012, 2013, 2014 a 2015, měsíční výše plateb se i v nich měnila, pročez je podle soudu prvního stupně logické, že „o výši muselo rozhodnout v kontextu se stanovami shromáždění vlastníků“. Z inkriminovaných zápisů to však nevyplývá, a poučení podle § 118a o. s. ř. soud prvního stupně žalobci dát nemohl vzhledem k nepřítomnosti jeho zástupce u jednání, na jehož závěr bylo o věci rozhodnuto.

10. Další samostatné důvody pro zamítnutí žaloby shledal soud prvního stupně v tom, že žalobce neprokázal obeznamení žalované s výší na ni připadajících plateb, a konečně v tom, že žalobcem předložená vyúčtování neodpovídají požadavkům zákona č. 67/2013 Sb., neboť do nedoplatek zahrnují i platby příspěvku, které však nepodléhají vyúčtování. Proto podle soudu prvního stupně nemohla nastat splatnost tam uvedených nedoplatek.
11. Ze všech shora uvedených důvodů soud prvního stupně žalobu zamítl.
12. Výrokem II napadeného rozsudku soud prvního stupně žalobci uložil podle § 148 odst. 1 o. s. ř. a § 142 odst. 2 (správně 1 – poznámka odvolacího soudu) o. s. ř. povinnost zaplatit státu na náhradu nákladů částku odpovídající odměně žalované ustanoveného zástupce, jejíž výše je stanovena samostatným usnesením, představovaným třetím výrokem rozsudku. Rozhodnutí obsažené v tomto III. výroku pak soud prvního stupně odůvodnil poukazem na ustanovení § 140 odst. 2 o. s. ř. a příslušná ustanovení vyhlášky č. 177/1996 Sb., podle nichž měl tímto výrokem přiznat ustanovené zástupkyni žalované na odměně a náhradě hotových výdajů částku 15 900 Kč (čemuž však znění výroku III napadeného rozsudku neodpovídá; k tomu viz níže).
13. Žalobce napadl rozsudek včasným a přípustným odvoláním. V něm s odkazem na odvolací důvody uvedené v § 205 odst. 2 písm. c), d), e) a g) o. s. ř. předně vytkl napadenému rozsudku jeho nepředvídatelnost, rozhodl-li o věci opačně než Městský soud v Praze ve věcech u něj vedených pod sp. zn. 6 Cm 29/2014 a 46 Cm 2/2014, v nichž byly žalobcovy obdobné požadavky vůči žalované za předcházející časová období shledány důvodnými. Napadený rozsudek je současně podle žalobce i překvapivý, rozhodl-li jím soud prvního stupně po řadě let řešení procesních otázek (kdy se dokonce „stihla“ změnit věcná příslušnost soudu) tak, jak rozhodl, aniž by dal žalobci příležitost adekvátně reagovat. Pokud jde o vlastní posouzení věci, soud prvního stupně podle žalobce nesprávně přisvědčil námitce žalované o nedoložení výše jednotlivých plateb zápisy ze shromáždění, ač je tato výše zřejmá nejen z rozpisů, na něž zápisy odkazují, ale i z vyúčtování. Stanovy žalobce neurčují, že určená a odsouhlasená výše příspěvku a záloh musí být doslovně vyčíslena v zápise ze shromáždění. Skutečnost, v jaké výši byly na schůzi shromáždění schváleny příspěvky a zálohy na další období, lze podle žalobce prokázat i jinak, například svědeckou výpovědí účastníků shromáždění, kterou žalobce v odvolání navrhl v případě jím tam označených šesti osob. Stanovení výše záloh má podle žalobce význam jen z pohledu zjištění počátku prodlení žalované, protože skutečná výše dluhu mohla být vždy zjištěna až na základě vyúčtování, z něhož také plyne. Soud prvního stupně přistoupil k rozhodnutí sporu ryze formalisticky, zcela odhlížeje od merita věci spočívajícího v tom, že žalovaná neplatí dlouhá léta žalobci vůbec nic; proto jí také z vyúčtování záloh na služby nemohl nikdy vzniknout žádný přeplatek. Skutečnost, že jsou do vyúčtování zahrnuty kromě záloh na služby i příspěvky na správu domu a pozemku, nepovažuje žalobce za rozpornou ani se stanovami, ani s příslušnou právní úpravou. Ve stanovách není uvedeno, že by příspěvky

nemohly podléhat vyúčtování, pouze je v nich uvedeno, že jejich nevyčerpaný zůstatek se převádí do dalšího roku. Vzhledem k tomu, že žalovaná nicého na tento příspěvek neuhradila, nebylo ani co převádět. Konečně je žalobce toho názoru, že schválení vyúčtování na schůzi shromáždění vlastníků má současně ty účinky, že shromáždění rozhodne o rozvržení plateb mezi jednotlivé členy společenství. Proto žalobce navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil, věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení „a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení“.

14. Žalovaná s odvoláním nesouhlasila, považujíc napadený rozsudek za dostatečně odůvodněný a ve svých skutkových i právních závěrech za věcně správný. Žalobce se o její argumentaci, o kterou se opírá i napadený rozsudek, dozvěděl již z vyjádření, které bylo soudu doručeno dne 23. 4. 2019. Žalobce na tuto argumentaci nijak nereagoval a k soudnímu jednání dne 20. 5. 2019 se bez omluvy nedostavil, což nyní vzhledem k ustanovení § 205a o. s. ř. nemůže reparovat v odvolání. Ať už stojí předchozí opačná rozhodnutí městského soudu na jakýchkoliv závěrech, v souzené věci je skutečností, že „žalobce prostě nepředložil zásadní důkaz, kterým je rozhodnutí shromáždění o výši příspěvků vlastníků jednotek na úhradu nákladů spojených se správou domu a pozemků a výši záloh na plnění spojená nebo související s užíváním bytu“. Stanovy sice výslovně neuvádějí, že se musí toto rozhodnutí promítnout v zápise ze shromáždění uvedením konkrétní částky, podle žalované je ale dovození takového požadavku logické, neboť „[j]ak jinak by bylo možné zpětně zjistit, v jaké výši byly zálohy na schůzi shromáždění schváleny?“ Proto žalovaná navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.
15. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 a § 212a o. s. ř.), a shledal odvolání žalobce zčásti opodstatněným, byť dílem z jiných než v něm uvedených důvodů (jimiž není vázán - § 212a odst. 1 o. s. ř.).
16. K žalobcově námitce překvapivosti napadeného rozsudku odvolací soud úvodem konstatuje, že za překvapivé nelze považovat rozhodnutí, které žalobci nepřizná žalobou uplatněný nárok z důvodu netvrzení či neprokázání právně významných skutečností, nebylo-li žalobci současně objektivně možné dát poučení podle ustanovení § 118a odst. 1 až 3 o. s. ř., tj. vést jej při jednání ke splnění povinnosti tvrzení a/nebo důkazní. To je přitom i případ souzené věci, v níž se žalobce (jeho zástupce) bez omluvy nedostavil k jednání soudu prvního stupně konanému dne 20. 5. 2019, ač byl řádně a včas předvolán (doručenka prokazující doručení předvolání dne 2. 4. 2019 na č. l. 291 spisu). Ke dni konání nařízeného jednání pro žalobce současně nepředstavovalo žádné novum ani procesní stanovisko žalované, neboť podání její ustanovené zástupkyně JUDr. Nekolné bylo zástupci žalobce doručeno dne 29. 4. 2019.
17. Pokud jde o namítanou nepředvídatelnost napadeného rozsudku, žalobci lze jistě přisvědčit, že podle § 13 o. z. každý, kdo se domáhá právní ochrany, může důvodně očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který již byl rozhodnut a který se s jeho právním případem shoduje v podstatných znacích; byl-li právní případ rozhodnut jinak, má každý, kdo se domáhá právní ochrany, právo na přesvědčivé vysvětlení důvodu této odchylky. Zde zakotvený požadavek legitimního očekávání řešení „téhož stejně“ byl jistě dovozován judikaturou i před účinností nového občanského zákoníku (srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 10. 7. 2008, sp. zn. II. ÚS 2742/07). V poměrech souzené věci jej však nelze aplikovat již proto, že žalobce přichází s argumentací srovnávanými rozhodnutími (vydanými přitom již před vyhlášením napadeného rozsudku) až v odvolacím řízení. Z téhož důvodu nelze přihlížet ani k jeho dalším důkazním návrhům (§ 205a o. s. ř.).
18. Po vlastním přezkumu napadeného rozsudku odvolací soud konstatuje, že soud prvního stupně dospěl po provedeném dokazování ke správným skutkovým zjištěním. Skutkové závěry o

neprokázání výše plateb a o neobeznámení s nimi žalovanou, jakož i soudem prvního stupně zaujaté právní posouzení věci odvolací soud nesdílí, a uvádí k tomu následující.

19. Soud prvního stupně vyšel při posouzení důvodnosti zažalovaného nároku správně z toho, že je-li žalobce společenstvím vlastníků jednotek (vzniklým, dodává odvolací soud, *ex lege* podle § 9 zákona č. 72/1994 Sb., o vlastnictví bytů, ve znění účinném od 1. 7. 2000; dále i jen „ZoVB“) a žalovaná je jako vlastníkem bytu v domě, v němž žalobce vznikl, jeho členem, pak bylo v celém žalobou vymezeném období povinností žalované platit jak příspěvek na náklady spojené se správou domu a pozemku, tak zálohy na služby. Zdroje této povinnosti je nutno hledat kromě soudem prvního stupně správně zmíněných ustanovení žalobcových stanov v ustanovení § 15 odst. 1 ZoVB (příspěvek na správu do 31. 12. 2013), § 1180 o. z. (příspěvek na správu od 1. 1. 2014) a § 1181 a dále § 4 zákona č. 67/2013 Sb., kterým se upravují některé otázky související s poskytováním plnění spojených s užíváním bytů a nebytových prostorů v domě s byty; dále i jen „ZoS“ (zálohy na služby od 1. 1. 2014). Povinnost žalované k placení záloh na služby v období do 31. 12. 2013 je kryta čl. XII písm. c) žalobcových stanov.
20. Soud prvního stupně nepochybil ani v úsudku, že jak rozhodnutí o *vyšší* příspěvku a záloh na služby, tak rozhodnutí o *splatnosti* těchto plateb bylo stanovami zůstaveno k rozhodnutí žalobcovu shromáždění [čl. V f) a g) a XV stanov].
21. Je jisté skutečností, že o konkrétní *vyšší* těchto plateb není v soudem prvního stupně k důkazu provedených zápisech ze shromáždění uvedeno ničeho. To však, a v tom odvolací soud přisvědčil žalobcovým odvolacím námitkám, neznamená ani to, že by žalovaná nebyla povinna platit vůbec ničeho, jak si řadu let počíná (k tomu viz bod 19 výše), ale nelze z toho podle odvolacího soudu dovozovat pochybnosti ani o výši těchto plateb, je-li uvedena jednak v rozpisích, na něž je v části zápisů ze shromáždění odkazováno (věrohodnost těchto rozpisů sama žalovaná nezpochybňovala), jednak ve vyúčtování, z jejichž obsahu se žalovaná musela vždy nejpozději „dozvědět“, jaké částky tedy má (měla) platit, nevěděla-li to snad již předtím (což je však vyloučeno, vyúčtování jí byla zasílána vždy nejpozději s předžalobní výzvou; k tomu viz níže). Odvolací soud je tudíž – oproti soudu prvního stupně – toho názoru, že již soudem prvního stupně k důkazu v úplnosti provedená vyúčtování jsou postačující oporou pro závěr o výši plateb, které měla žalovaná na příspěvku a zálohách žalobci platit. Jejich celková výše činí právě žalobou vyčíslených 215 522 Kč.
22. Je ustálenou judikaturou, že zaplacení samotných záloh na služby je možné domáhat se jen do doby, kdy má dojít k jejich vyúčtování (zde, jak správně zjištěno soudem prvního stupně, do konce dubna následujícího roku). Pak už lze žalobou uplatnit jen případný nedoplatek (k tomu srov. stanovisko býv. Nejvyššího soudu ČR z 16. 7. 1981, sp. zn. Cpj 164/80, uveřejněné pod č. 4/1983 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 3. 2016, sp. zn. 25 Cdo 1977/2015, jež se sice týkají nájemních vztahů, není však důvodu je neaplikovat i v souzeném poměru společenství vlastníků a jeho člena).
23. Žalobce rozšířil žalobu naposledy podáním došlým soudu prvního stupně dne 25. 6. 2018, tj. v době, kdy za leden až květen toho roku požadované zálohy na služby (5 x 1 575 Kč, celkem 7 875 Kč) dosud nepodléhaly jeho zúčtovací povinnosti. Údaj v tomto podání uvedený, že se rozšířený požadavek týká i června roku 2018, je evidentně chybný, neboť tam celkem vyčíslených 30 576 Kč odpovídá 12 x (1 575 Kč + 973 Kč), a tedy období od června 2017 do května 2018 (12 měsíců). V době rozhodování odvolacího soudu (a ostatně již soudu prvního stupně), rozhodné pro obsah jeho rozhodnutí (§ 154 odst. 1 o. s. ř.), tomu však již bylo jinak, zálohy na služby za leden až květen roku 2018 již podléhaly zúčtování. Nezměnil-li tudíž žalobce počínaje 1. 5. 2018 žalobu v tom směru, že by namísto původně žalovaných záloh požadoval vyúčtováním vzniklý nedoplatek, byť by byl i přesně roven výši záloh, nelze v tomto rozsahu žalobě vyhovět.

24. Z uvedeného plyne, že žaloba je důvodná, pokud jde o jistinu, v rozsahu částky 207 647 Kč, a nedůvodná co do částky 7 875 Kč.
25. Pokud jde o žalobou požadované příslušenství (úroky z prodlení v zákonné výši z jednotlivých měsíčních plateb vždy od 16. dne následujícího kalendářního měsíce a za období 2014 – 2015 rovněž duplicitně požadovaný poplatek z prodlení), podle odvolacího soudu nelze uzavřít jinak, než že žalobce jím spíše implicitně (stanovením počátku prodlení) tvrzenou *splatnost* žalobou požadovaných plnění nijak neprokázal. Z důkazů, jež byly v řízení provedeny, se nepodává, a proto je v tomto ohledu namístě vyjít z ustanovení § 1958 odst. 2 o. z., podle něž neujednájí-li strany, kdy má dlužník splnit dluh, může věřitel požadovat plnění ihned a dlužník je poté povinen splnit bez zbytečného odkladu. Názor soudu prvního stupně, že splatnosti žalobou požadovaného nároku brání zahrnutí příspěvku do obsahu vyúčtování, postrádá podle odvolacího soudu hmotněprávní oporu.
26. Částka 94 341 Kč, požadovaná žalobcem původní žalobou, se tak stala podle odvolacího soudu splatnou dne 14. 8. 2014, neboť předžalobní výzva provedená dopisem zástupce žalobce ze dne 4. 8. 2014 (na č. l. 9 spisu), k němuž byla připojena vyúčtování za roky 2011, 2012 a 2013, byla uložena na poště dne 7. 8. 2014 (č. l. 10), tam stanovená sedmidenní lhůta k plnění tak uplynula dne 14. 8. 2014.
27. Částka 32 729 Kč, o kterou žalobce rozšířil žalobu podáním ze dne 17. 8. 2015, se stala podle odvolacího soudu splatnou dne 21. 9. 2015. Předžalobní výzva provedená dopisem zástupce žalobce ze dne 4. 8. 2015 (na č. l. 62 spisu), k níž bylo připojeno vyúčtování za rok 2014 a předpis plateb pro rok 2015, byla sice žalované odeslána (jak prokazováno poznámkou na dopisu), její doručení však prokázáno nebylo (dodejka na č. l. 61 prokazuje doručení samotného vyúčtování za rok 2014 dne 13. 7. 2015). Kvalifikovanou výzvou k plnění se tak stalo až doručení změny žaloby žalované dne 14. 9. 2015, pročež sedmidenní lhůta k plnění „bez zbytečného odkladu“ dle § 1958 odst. 2 o. z. uplynula dne 21. 9. 2015.
28. Částka 38 604 Kč, o kterou žalobce rozšířil žalobu podáním ze dne 16. 11. 2016, se stala podle odvolacího soudu splatnou dne 1. 11. 2016, neboť předžalobní výzva provedená dopisem zástupce žalobce ze dne 17. 10. 2016 (na č. l. 118 spisu), k němuž bylo připojeno vyúčtování za rok 2015 a předpis plateb pro rok 2016, byla uložena na poště dne 25. 10. 2016 (č. l. 119), tam stanovená sedmidenní lhůta k plnění tak uplynula dne 1. 11. 2016.
29. Částka 19 432 Kč, o níž žalobce rozšířil žalobu podáním ze dne 3. 7. 2017, se stala podle odvolacího soudu splatnou dne 4. 7. 2017, neboť předžalobní výzva provedená dopisem zástupce žalobce ze dne 23. 6. 2017, k němuž byly připojeny vyúčtování za rok 2016 a předpis plateb pro období od 05/2016 až 04/2018, byla uložena na poště dne 27. 6. 2017, tam stanovená sedmidenní lhůta k plnění tak uplynula dne 4. 7. 2017.
30. Konečně částka 30 416 Kč, o níž žalobce rozšířil žalobu podáním došlým soudu prvního stupně dne 25. 6. 2018, se stala podle odvolacího soudu splatnou dne 30. 11. 2018. Žalobce sice v tomto podání tvrdí odeslání předžalobní výzvy spolu s vyúčtováním za rok 2017, k podání jej však nepřipojil (jak o tom svědčí záznam o ověření podání na č. l. 257 spisu). Kvalifikovanou výzvou k plnění se tak stalo až doručení změny žaloby žalované dne 23. 11. 2018, pročež sedmidenní lhůta k plnění „bez zbytečného odkladu“ dle § 1958 odst. 2 o. z. uplynula dne 30. 11. 2018.
31. Z uvedeného plyne, že žalobci přísluší podle § 1970 o. z. zaplacení úroku z prodlení ve výši stanovené nařízením vlády č. 351/2013 Sb., tj. ve výši odpovídající ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o

osm procentních bodů, avšak nikoliv z jednotlivých měsíčních plateb, jak požadováno, ale z částek shora vždy počínaje uplynutím lhůty k jejich zaplacení. Odvolacímu soudu je z jeho činnosti známo, že v době od 15. 8. 2014 do 1. 12. 2018 činila výše repo sazby 0,05%. Z poslední rozšířené částky 30 416 Kč přísluší žalobci úrok z prodlení jen od 1. 12. 2018 do 30. 4. 2019, kdy mělo dojít k vyúčtování částky 7 875 Kč, neboť nárok na příslušenství ze záloh vzniklý do doby, kdy mělo dojít k vyúčtování, nezaniká (k tomu viz již shora citovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 3. 2016, sp. zn. 25 Cdo 1977/2015). Požadovaný poplatek z prodlení podle § 13 ZoS ve znění účinném od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2015 žalobci nepřísluší, byl-li ve vztahu k tomuto období uplatněn původní žalobou a jejím prvním rozšířením zprvu jen úrok z prodlení; za takové situace již podle odvolacího soudu postrádá pozdější rozšíření žalobního požadavku o poplatek z prodlení hmotněprávní oporu (k tomu přiměřeně viz § 13 odst. 2 ZoS v tomto období účinném znění: „To neplatí, pokud byl poplatek uplatněn podle jiného právního předpisu.“).

32. Ze všech shora uvedených důvodů proto odvolací soud za použití § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil napadený rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o věci samé tak, že je žalovaná povinna zaplatit žalobci částku 207 647 Kč s úroky z prodlení ve výši 8,05% ročně z částek 94 341 Kč od 15. 8. 2014 do zaplacení, 32 729 Kč od 22. 9. 2015 do zaplacení, 38 604 Kč od 2. 11. 2016 do zaplacení, 19 432 Kč od 5. 7. 2017 do zaplacení, 30 416 Kč od 1. 12. 2018 do 30. 4. 2019 a 22 541 Kč od 1. 5. 2019 do zaplacení, to vše ve lhůtě k plnění podle § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř., a jinak jej ve výroku o věci samé potvrdil jako věcně správný (§ 219 o. s. ř.).

33. O nákladech řízení před soudy obou stupňů (§ 224 odst. 2 o. s. ř.) rozhodl odvolací soud podle zásady úspěchu ve věci (§ 224 odst. 1, § 142 odst. 3 o. s. ř.), vycházející z toho, že žalobce neuspěl jen v nepatrné části žalobního požadavku (co do 3,8% jistiny a části příslušenství), a proto mu přísluší plná náhrada nákladů řízení. Ty sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu (včetně opakovaných rozšíření) ve výši 11 752 Kč, zaplaceného soudního poplatku za odvolání ve výši 10 777 Kč a nákladů zastoupení odpovídajících předně odměně žalobcova advokáta podle § 137 odst. 2 o. s. ř., § 6 odst. 1, § 7, § 8 a § 11 odst. 1 a 2 AT za následující úkony právní služby:

- převzetí a příprava zastoupení, výzva k plnění se základním skutkovým a právním rozbořem předcházející návrhu ve věci samé a podání žaloby včetně jejího doplnění průvodním podáním ze dne 2. 9. 2014 po 4 900 Kč/úkon (při tarifní hodnotě věci 94 341 Kč), tj. odměna 14 700 Kč;
- výzva k plnění se základním skutkovým a právním rozbořem předcházející návrhu ve věci samé a rozšíření žaloby o částku 32 729 Kč po 2 420 Kč/úkon (při tarifní hodnotě věci odpovídající nikoliv celému rozšířenému požadavku, jak žalobcem účtováno, ale pochopitelně jen výši peněžitého plnění, o něž byla žaloba rozšířena), tj. odměna 4 840 Kč;
- výzva k plnění se základním skutkovým a právním rozbořem předcházející návrhu ve věci samé a rozšíření žaloby o částku 38 604 Kč po 2 660 Kč/úkon, tj. odměna 5 320 Kč;
- vyjádření k věcné příslušnosti soudu podáním ze dne 13. 1. 2017 (při tarifní hodnotě věci činící v době sepisu vyjádření 165 224 Kč) ve výši 3 870 Kč [§ 11 odst. 3 a § 11 odst. 2 písm. c) a d) AT];
- výzva k plnění se základním skutkovým a právním rozbořem předcházející návrhu ve věci samé a rozšíření žaloby o částku 19 432 Kč po 1 900 Kč/úkon, tj. odměna 3 800 Kč;
- rozšíření žaloby o částku 30 416 Kč (byť jen odeslání předžalobní výzvy nebylo prokázáno) ve výši 2 340 Kč;
- podání odvolání a účast při jednání odvolacího soudu dne 6. 5. 2020 po 9 180 Kč/úkon (při tarifní hodnotě věci 215 522 Kč), tj. odměna 18 360 Kč;
- účast při jednání odvolacího soudu dne 13. 5. 2020, při němž došlo pouze k vyhlášení rozhodnutí, ve výši 4 590 Kč.

Za žádosti o nařízení jednání, o pokračování v řízení a přednostní vyřízení žalobci odměna advokáta a náhrada hotových výdajů nepřísluší (nejde o úkony podle advokátního tarifu), stejně jako za „opakovaná převzetí“ zastoupení za účelem rozšíření žaloby (zastoupení t. č. již trvalo) a za „podání ve věci samé“ ze dne 7. 9. 2017 (nejde o podání ve věci samé, ale o soudem nevyžádané a nadbytečné vyjádření k otázce zastupování žalované). K samostatnému honorování blanketního odvolání, jak žalobcem účtováno, není důvod. Nahlížení do spisu je úkonem právní služby jen v trestním řízení při skončení vyšetřování, o něž zde nešlo.

34. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů advokáta podle § 13 odst. 3 AT za uvedených 14 úkonů právní služby ve výši 4 200 Kč (14 x 300 Kč) a náhrada za daň z přidané hodnoty v zákonné sazbě 21%, počítané z vyčíslené odměny v celkové výši 57 820 Kč a náhrady hotových výdajů, a tudíž činící 13 024 Kč. Celkem tedy náklady řízení žalobce před soudy obou stupňů činí 97 573 Kč.
35. O lhůtě k plnění ve výroku o nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 211 a § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř.; k určení delší lhůty nebo stanovení plnění ve splátkách odvolací soud neshledal důvod. O povinnosti žalované zaplatit náklady řízení k rukám advokáta žalobce bylo rozhodnuto podle § 211 a § 149 odst. 1 o. s. ř.
36. Ve výroku II napadeného rozsudku soud prvního stupně sice reflektoval, že státu vznikly (resp. vzniknou) v řízení náklady řízení odpovídající odměně a náhradám žalované ustanovených advokátů, přehlédl však, že jejich výši nelze ztotožnit jen s částkou „přiznanou“ současně JUDr. Nekolné výrokem III rozsudku, ale že žalovanou zastupovala již v předchozím průběhu řízení JUDr. Pavlová, které za to bylo státem uhrazeno 16 625,40. V důsledku změny napadeného rozsudku však stát na náhradu těchto nákladů pozbyl nárok, neboť žalobce v řízení uspěl a poplatkově osvobozené žalované tyto náklady nelze uložit k náhradě (§ 148 odst. 1 o. s. ř.). Proto odvolací soud rozhodl, jak ve výroku III rozsudku uvedeno.
37. Konečně výrokem III napadeného rozsudku soud prvního stupně mínil (vycházející z odůvodnění) přiznat ustanovené zástupkyni žalované odměnu a náhradu hotových výdajů. Tomuto záměru však neodpovídá formulace dotčeného výroku rozsudku, a k jeho vydání nadto (byť by byl formulován i správně) dosud nebyl důvod, neboť povinnost ustanovené zástupkyně k zastupování dosud nezanikla, zaniká až pravomocným skončením řízení. Proto odvolací soud v tomto rozsahu napadený rozsudek soudu prvního stupně zrušil [za použití § 219a odst. 1 písm. b) o. s. ř.] a věc mu v tomto rozsahu podle § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. vrátil k dalšímu řízení. V něm soud prvního stupně rozhodne o nárocích ustanovené zástupkyně žalované JUDr. Evy Nekolné usnesením odpovídajícího výroku, se současným zohledněním činnosti jmenované v odvolacím řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **přípustné** dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně rozhodujícího v této věci ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, **avšak** jen za splnění podmínek dle § 237 o. s. ř., tedy jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo na nařízení exekuce.

Praha 13. května 2020

JUDr. Vladimír Fučík v. r.
předseda senátu